

зархїи сохрани ся въ сущность-тѣ си, а, отъ другѣхъ, царскій ферманъ, който не докача ни едижъ отъ святыты догмы на православнѣхъ церквѣхъ, задѣлава Българеты, и тѣи сѣ всегда готови, да ся споразумѣхъ съ Патріарха, върху правилнѣхъ чѣсть, другото, прочее, вѣшно учрежденіе зависи отъ существующыты между Патріарха и Правительства добры сношенія, какъто става всякаде, гдѣ-то владѣе взаимно желаніе пріятелскаго сожитія между държавѣ и церкви.

Водими отъ подобны размышленія мы пріяхмы, колко благосклонно, толко и признателно, высокій Императ. Ферманъ, пълни съ върхъ въ законныты права нашего народа, пълни же, такожде, съ убѣжденіе, какъ, испълняющы така добросовѣстно и чловѣколюбиво нашѣ дѣлность, щены одобри, въ правосѣдіето си, и вселенската церква. Но изявленіето нашыя радости и признателности причинило скърбъ и гдѣвъ Патріарху и окружающимъ его; и когато мы възсылали пѣсны благодарителны къ Всевышнему, поспѣвшему насъ въ своей милости, а чрезъ четири членовы отъ гореспомянутаго смѣсена совѣта, занимаващаго ся съ сочиненіемъ церковнаго нашего устава, мы просяхмы молитвы и благословенія Патріарха, той и окружающы его, на мѣсто благословенія и словеса миролюбивы, въздыгахъ противу насъ по силенъ бой. Смѣшавающе же съ съзнаніемъ догматическото единство съ безусловното управленіе на привідегіялы пѣкои чловѣцы, они отрицахъ явственно и *самото наше народно существованіе!* Какъто же, при издапіето на начертаніята, така и при явленіе фермана, тежко носяхъ изявляемѣхъ законно народнѣхъ радость по Българскыты епархїи, и подъ самыты погледы на мѣстныты власти, *мятежъ* таѣхъ радость и *нападенія и немилы торжества*, (Поджбѣти) и *пожуганія и неприличны* (хѣтѣхъ) дела-